

at den Indkomst, der hidrører fra Arbejde, bliver beskattet med den samme Procent som den, der hidrører fra Driftskapital anbragt i Næring og deslige Indkomster. Ja, det er naturligvis rigtigt, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Reglen om et Subsistensminimums Fradrag i den skattepligtige Indkomst i Virkeligheden giver en Progression i Skat, som ikke har saa ringe Betydning. Derigennem opnaar man saa ogsaa dette, at den Formue, der bestaar i Driftskapital og lignende Ting, og som giver en forholdsvis stor Indkomst, ogsaa kommer til at skatte forholdsvis højeré end den, der hidrører fra Anvendelse af den personlige Arbejdskraft, netop fordi denne som Regel giver ringe Indkomst.

Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale mig om tvungen Selvangivelse, og om jeg mindes ret, har jeg sagt, at naar man vilde gaa til en Indkomst- og Formueskat, var tvungen Selvangivelse en Nødvendighed; hvis man indskrænkede sig til Indkomstskatten alene, var Nødvendigheden forholdsvis mindre. Som det nu foreligger her fra Landstingets Side, hvor det er en Kapitalindkomstskat kombineret med en almindelig Indkomstskat, vil en tvungen Selvangivelse i Ordets egentlige Forstand ikke være nødvendig, og fra den er det høje Folketing jo ogsaa gaaet bort, for saa vidt man var eng om — vistnok fra alle Sider —, at man ikke vilde acceptere Regeringsforslaget paa dette Punkt. Regeringsforslaget fastsatte jo ligefrem Bødestraf for den, der ikke gjorde Selvangivelse. Det vilde man ikke gaa med til. Man satte derimod en anden Regel i Stedet, nemlig at den, der ikke havde gjort Selvangivelse, udsatte sig for, at hans Ansættelse blev urimelig og aldeles vilkaarlig, idet han ikke kunde gøre Indsigelse imod den. Det er i for sig en noget farlig Regel at stille op, saaledes at voldgive de Skatteydere, der ikke have gjort Selvangivelse, ganske i Ligningsmyndighedernes Haand. Det er dette, man i Landstinget har modificeret derhen, at vedkommende kun er underkastet den skadelige Følge, at han maa svare Skat af sin virkelige Indkomst med Tillæg af en $\frac{1}{4}$, naar han ikke bruger Selvangivelse. Om denne skadelige Følge har tilstrækkelig indgribende Betydning til at kunne fremkalde Selvangivelse i saa stort Omfang, som det er ønskeligt og — jeg kunde fristes til at sige nødvendigt for overhovedet at faa tilstrækkeligt ud af Indkomstskatten — kan jo være noget tvivlsomt, men jeg skal minde

om, at her i Kjøbenhavn har man den samme Regel, men saaledes, at den Brøk, man der har at holde sig til, kun er $\frac{1}{8}$. Landstinget har dog altsaa fordoblet Beløbet og gjort den skadelige Følge af at undlade Selvangivelse saa meget strengere.

Jeg skal saa ikke opholde det høje Ting videre. Jeg haaber, at man vil kunne forhandle om dette Lovforslag, haaber det saa meget mere, som de Indvendinger, der ere fremkomne mod Formueskattens Forandring til en Kapitalindkomstskat og ligeledes mod Forandringen af Bestemmelser om Selvangivelse, jo have været reelle Indvendinger og ikke andet.

Alberti: Den højtærede Finansminister udtalte, at Skatteevnen kan siges at være størst hos dem, der have deres Indtægt af Kapitalrente. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der hos saadanne Folk er en rigtig god Skatteevne, men jeg tror ingeniunde, man kan sige, at Skatteevnen hos dem er størst. Den er selvfølgelig under de nuværende Forhold større end hos dem, der have deres Indtægter af Landejendomme, men den er absolut meget større endnu hos dem, der under de nuværende Forhold have deres Indtægter af Købstadejendomme, af Fabrikker, af Skibe eller lignende. I saadanne Tilfælde som dem, jeg har nævnt, hører der ikke meget til, for at Indtægten kan blive 10—20 pCt. af Kapitalen. Det er meget almindeligt; men efter Forslaget, saaledes som det kommer til os fra Landstinget, skulle disse Folk være ganske fri for at betale Tillægsskat, de skulle af deres store Indtægt ikke betale procentvis en Smule mere end den Landmand skal betale, der sidder paa sin Ejendom i Gæld op til Halsen og har sin Indtægt ene og alene af sit personlige Arbejde, alene ved at være paa Færde fra Morgen til Aften, og man kan gerne sige fra Aften til Morgen med. Jeg tror ikke, det er noget Forslag, der kan siges at tilfredsstille de allersimpleste Retfærdighedsgrundsætninger. Efter min Opfattelse er det en stor Misforstaaelse, naar de to ærede Medlemmer, der forud for mig have haft Ordet, gøre gældende, at Formueskatten, saaledes som den var i Lovforslaget, da det gik herfra, var Dobbeltbeskatning, for saa vidt faste Ejendomme angik. Det er en Udtalelse, der vilde være rigtig, hvis der kun var Tale om at indføre en ny Skat, men da der tillige, og det er jo Hovedøjemedet, er Tale om at anvende et Beløb, der omtrent svarer til, hvad de ny Skatter bringe ind, til Nedsættelse af ældre Skatter, bliver det